

MUŽ, KTERÝ ZASTAVIL ČAS

K ŠEDESÁTÝM NAROZENINÁM PHDR. PETRA MAŠKA

Obr. 1. „Cigareta, to je potrava pro duši.“ Marjane Satrapiová.

Doba, v níž PhDr. Petr Mašek doputoval ke své šedesátce, příliš nepřeje lidem starých časů. Starými časy míním asi tolik, co Stefan Zweig „světem včerejška“. Do jeho „včerejška“ jen přihrujují další desetiletí. Maškova desetiletí. Žije je od středy 1. dubna 1959.

Tím dnem se v Československu také zvyšovaly přídavky na děti, čím více dětí, tím více peněz, rodiče s příjmem přes 3 000 Kčs hrubého a s jedním dítětem nedostávali nic. Petr tak svým dvaatřicetiletým rodičům asi finančně nepřispěl, tatínek Jan byl lékař, později primář interny ve Slaném, maminka Jaroslava pracovala v reklamních odděleních různých podniků. Příjem tedy asi slušný. Další sourozence neměl. Rodina žila v Hostivaři a Petr je již čtvrtá generace zdejších Mašků.

Poprvé zastavil čas

S třetáčkem Maškem neměli učitelé hostivařské devítiletky na Trhanovském náměstí větší starosti. Více se podle školní kroniky v roce 1968 trápili „se žáky kočujících rodičů, kteří jsou zaměstnanci lunaparků.“ Ale ředitel a současně kronikář školy Jirí Spilka viděl budoucnost svého ústavu nadějně: „V měsíci březnu se v celé naší společnosti projeví účinky demokratizačního procesu, který byl zahájen lednovým jednáním ÚV KSČ. Tento proces ovlivní i život školy, zvýší se aktivita pracovníků i žáků. I pro školské pracovníky vznikla naděje, že dojde k posílení autority školy a učitele.“ A na letní prázdniny toho roku odcházela školská pospolitosť dvakrát radostně – od září mělo Československo přejít na pětidenní pracovní – tedy i výukový – týden.

Polednový duch povzbudil k politické aktivitě i Petrova otce. Šok ze srpnových okupačních tanků byl nejen pro něj, ale i pro devítiletého Petra zážitkem na celý život. Ten otcův už neměl být dlouhý, zemřel při autonehodě v roce 1970. Ale Petrovi se dětská zkušenost se světem ozbrojené politické moci zapouzdřila v paměti tak, že si dnes nepochybně nevy-mýšlí, když tvrdí, že tehdy „politicky dospěl“. Zastavil v sobě čas jako směrodatnou vzpomínku. Ta určila jeho vztah nejen k následujícímu normalizačnímu establishmentu a sovětskému imperialismu, ale z emoční intuice vyrostl reflektovaný hodnotící postoj k ideologii komunismu trvající dodnes. Je kategoricky negativní. V roce 1986, kdy jeho vrstevníci rozkolísání vánkem „perestrojky“ kandidovali do KSČ, aby reformovali – a kariérně pevnili, dal se Mašek pokřtít v katolickém kostele a oženil se. S ženou Irenou mají dceru Kateřinu a syna Jiřího.

Obr. 2. „Na tváři mech mám z dalekejších cest tam do hor a údolí...“ Wabi Ryvola.

Student – občan – muzejník

Po základní škole se Mašek dostal v roce 1974 na vršovické gymnázium v Přípotoční ulici. Vážený středoškolský ústav ho dnes ukazuje na webových stránkách jako svého významného absolventa, který to dotáhl na knihovníka Národního muzea. Jenže kdyby v sobě nezastavil čas „osmašedesátého“, mohlo to být jinak. Měl totiž talent pro psaní a zájem o historii, k níž se pročetl. V normálním státě by asi usiloval o studium žurnalistiky nebo historie. V roce 1978 tedy zvolil méně exponovaný obor – knihovnictví na pražské filozofické fakultě. A v tomto oboru se ještě více skryl před obávanou ideologizací výuky do přeci jen světlejší jeskyně knihovědy, k docentu Františku Horákovi, žáku Zdeňka V. Tobolky. Svůj obecný zájem o historii Mašek svedl pod jeho vlivem k dějinám knihy, absolvoval diplomovou práci *Význam Bartoloměje Netolického pro český knihtisk 16. století*, a před prázdninami 1982 udělal státní zkoušky. Během svého čtyřsemestrálního studia byl dvakrát na letní prázdninové praxi v oddělení zámeckých knihoven Knihovny Národního muzea, pomáhal při instalaci zámecké knihovny v Kladru-bech, což také uvedl jako hlavní důvod svého zájmu o místo, když psal 27. 7. 1982 žádost o přijetí do Národního muzea s nástupem k 1. 9. 1982. Musel však měsíc počkat, a tak byl od 7. 9. 1982 do 30. 9. 1982 zaměstnán jako dělník ve Výzkumném ústavu pozemních staveb, organizaci ministerstva stavebnictví. Zpočátku termínovaný pracovní poměr od 1. 10. 1982 do konce roku mu byl prodloužen ještě do ledna 1983 a od 1. 2. 1983 mu ředitel Národního muzea, entomolog Adolf Čejchan, schválil smlouvu na neurčito. Plný Maškův rozjezd v oddělení zámeckých knihoven přišel až 4. 4. 1984, kdy se vrátil do muzea po prezenční vojenské službě, kterou

měl jako absolvent vojenské katedry na vysoké škole jen roční. Sloužil u tankového pluku v Českých Budějovicích, jemuž velel kapitán Zdeněk Zbytek, potom v Suchdole nad Lužnicí. Rigorózním řízením získal Mašek 12. 11. 1984 titul PhDr. Historicky důležitý je náhled v kolorit politické atmosféry druhé poloviny 80. let 20. století. Oddělení zámeckých knihoven vedla v době Maškova nástupu PhDr. Jitka Šimáková, nejen vzácná odbornice, ale také žena zastihující občas Maškovy politické inklinace před vedením. Ředitelem knihovny byl Jaroslav Vrchoťka (1971–1990, od 1978 zástupce ředitele Národního muzea), kultivovaný, vzdělaný a pro knihovnu zapálený odborník. Ve spektru charakterů normalizačních funkcionářů, muzejních či akademických, by patrně náležel k těm lidem, kteří nebyli zlí, ale ovládal je preventivní strach ze zásahu politické moci proti sobě samým. Na rozdíl od Vlastimila Vondrušky, o dvě generace mladšího ředitele Historického muzea v 80. letech a dnešního hojně kupovaného spisovatele, vzpomínají pamětníci na Vrchoťku loajálně. Pokud to šlo, snažil se Vrchoťka nevědět o Maškově účasti na demonstracích – od roku 1988 prý nevynechal ani jedinou. Složitější to bylo v případech protestních petic, kdy hrozilo, že budou jména signatářů zveřejněna a informace se dostane k muzejnímu partajnímu výboru. Maškova petiční aktivita zůstávala se štěstím celkem bez povšimnutí, včetně jeho podpisu *Několika vět* a faktu, že další podpisy pod tuto petici sbíral. Velkou aféru oproti tomu vyvolal dopis 670 vědeckých pracovníků premiéru Adamcovi z 16. 2. 1989. Mezi signatáři bylo 50 pracovníků z Národního muzea, z toho 21 z knihovny, včetně Maška. Z linie Maškovy občanské angažovanosti je pochopitelné, že se stal po listopadu 1989 zakládajícím členem Občanského fóra v muzeu. Na trvalejší

Ian Hlásek RNDr. Ondřej Prášil RNDr. Jiří Reřábek, CSc. Jana Hófhanzlová Helena Vondrková * Mototechna Ing. Jiří Vraný * MP Litoměřice: Ing. Pavel Kosek * Národní muzeum: Dr. Zdeněk Bartl Ivana Brabicová Dr. Jiří Břen, CSc. Brahoira Březinová Marie Buršová Libuše Dolejší Dr. Marie Dufková, CSc. Ivan Elyjiv Libuše Haisáňová Dr. Jiří Hartl, CSc. Dr. Ivan Hášek, CSc. Hana Hespáková Jitka Hralová J. Chluasská Jana Jakšová Dr. Helena Johnová, CSc. Jourová Dr. Jiří Kouřilský, CSc. L. Krulová Lenka Kulichová Dr. Milan Lička, CSc. Zdeněk Lobkowicz PhDr. Michal Lutovský K. Makovcová Monika Martinková Dr. Petr Mašek Zdenka Míková Zdeněk Nudera Jindra Patková, p.h. Vilemina Pecharová Dr. Milada Rutová Dr. Eva Ryšavá Rezníčková Eva Sebgvová Dagmar Segecká Skwarlová Dana Svobodová Kamila Svobodová PhDr. Lubomír Sršen M. Simáková Dr. Milada Simová Václav Stěpán, p.h., CSc. Dr. Daniela Stěpanová Barbara Tlivošová Dr. Helga Turková Jan Vlasák Dr. Eva Wolfová RNDr. Jiří Kvaček Michal Bors, prom. geol. Marcela Bukovanská * Okresní muzeum Příbram: RNDr. Rudolf Hlaváček PhDr. Ing. Lubor Saejtek Eva Litochlebová, PhDr. Brahoira Dankovská Hana Pětáková * Okresní muzeum Sokolov: Dr. Jaroslav Michálek * ONV Kladno

Obr. 3. Seznam pracovníků Národního muzea podepsaných pod Iniciativou vědeckých pracovníků z února 1989. Příloha samizdatových *Lidových novin*, květen 1989, s. II. Soukromý archiv.

politickou dráhu se však naštěstí nevydal. Na jaře 1990 odstoupivší ředitel Vrchotka rozumně doporučil za svou nástupkyni PhDr. Helgu Turkovou. Na její návrh generální ředitel Milan Stloukal jmenoval Maška od 1. 4. 1993 vedoucím oddělení zámeckých knihoven. Bývalá vedoucí Jitka Šimáková odešla s koncem roku 1994 do penze. Letos na své narozeniny tak Petr Mašek oslaví i šestadvacet let ve funkci vedoucího tohoto oddělení.

Podruhé zastavil čas

Maškova 90. léta byla nejen po stránce profesně odborné neuvěřitelně pestrá. Byla by chyba, kdybychom v euforické a hektické náladě této doby opomenuli veskrze praktický ohled na něco tak přízemního, jako byly existenční podmínky člověka pracujícího v muzeu. S vědomím kulisy tehdejších závratných majetkových kariér nejrůznějších šibrů privatizace. Maškova mzda vedoucího oddělení činila v roce 1993 6 750 Kč (z toho 300 Kč příspěvek za vedení, 580 Kč osobní příspěvek). Průměrná hrubá mzda v České republice činila v roce 1993 5 904 Kč a v roce 1994 7 004 Kč. Zjevně nepřilíš lichotivá vizitka v odměňování kulturních elit. Pro existenční zajištění rodiny se dvěma malými dětmi si Mašek přivydělával tím, k čemu měl vlohy od mládí – publicistikou. Psal články do řady novin a časopisů (*Zemědělské noviny*, *Lidová demokracie*, *Občanský /později Český/ deník*, *Telegraf*, *Prostor*), spolu s kamarádem akademickým sochařem Vítem Zdrubeckým vymýšlel politické vtipy a pod pseudonymy publikoval i v brakovém Nakladatelství Ivo Železný. Systematické pátrání po této paralelní tvorbě bylo již nad síly autorů Maškova bibliografického soupisu, nicméně pro jeho pozdější životopisce zůstane neopomenutelným úkolem.

Hlavní Maškův zájem a osobní nasazení však byly určeny zámeckým a hradním knihovnám v České republice. Je naprosto na místě tvrzení, že Mašek je dnes jednoznačně jejich největším znalcem u nás, a to i v rámci předchozích generací knihovníků či památkářů, pro něž byly výzkum a ochrana těchto knihovních celků životním posláním. Sumu jimi nashromážděných poznatků zúročuje beze zbytku a rozhojňuje ji. Oni a on jsou ti, jimž šlo a jde především o hlavní smysl či dokonce étos vydávané pracovní energie: zastavit čas v bodě, kdy se unikátní vrstevnatá tvorba šlechtických knihoven navždy přerušila. Pouhá ochrana pomocí statusu kulturních památek je málo. Hmotná a intelektuální fixace formy a obsahu těchto provenienčních celků v obecné kulturní paměti vyžaduje více: zastavit vyhasínání elementárního vztahu respektu současných i budoucích generací lidí k sociálně jedinečné souřadnici tradiční zemské vzdělanosti Čech, Moravy a Slezska. K aristokracii.

Mezi zakladatelem systematicky a institucionálně pěstované péče o fondy zámeckých knihoven Bohumírem Lifkou a Petrem Maškem nalezneme přímé podobnosti. Vyjma specificky historicky podmíněných konsekvencí ovlivňujících různost jejich časových cílů k uchování zámeckých knihoven, propojila oba muže metodická nutnost znát kulturní zázemí, v němž byly tyto fondy budovány. Lifka se k němu dostával prostřednictvím svého zájmu o heraldiku, Mašek cestou studia šlechtických genealogií. To ho přivedlo do okruhu tvůrců *Almanachu českých šlechtických rodů*, který spoluvytvářel od roku 1996, později spolupracoval i s tvůrcem druhé řady *Almanachů* Karlem Vavřínkem. Sám pak publikoval knihy

o šlechtických rodech *Modrá krev* a dvoudílné *Šlechtické rody v Čechách, na Moravě a ve Slezsku*. Druhou podobností je snaha obou zajistit těmto knihovnám co nejširší známost v historickém povědomí veřejnosti. Přednášek a besed, které Mašek dosud absolvoval, bychom se nedopočetali.

Snazší je exkurs do jeho výstavní činnosti. Změna režimu Maškovi umožnila vytvořit např. výstavu „Libri prohibiti“ (Muzeum knihy Žďár nad Sázavou 1991), řadu výstav uplatnil v Německu – „Libri castellani“ (Böblingen 1992), „Libri sapientiae, libri vitae“ (Ochsenhausen 1993), „Die Fürsten zu Hohenlohe in Böhmen“ (Bad Schöenthal 1996), spolupracoval na výstavě o rodu Fürstenbergů v rakouské Vitorazi (1994). Spolu s kolegou Lubošem Antonínem († 2016) vytvořil několik výstav ve zmíněném Böblingenu, Bad Urachu a v Bad Sulza, ale i ve Žďáře nad Sázavou (např. „S mapou a puškou“ /2001/, „Zámecké, hradní a palácové knihovny“ /2004/), spolupracoval na výstavě Národního muzea „1000 let české kultury“ v Českém a slovenském národním muzeu Cedar Rapids, Iowa, kde pak uspořádal další samostatnou výstavu. Vrcholem jeho výstavní činnosti pak byly „Staré pověsti české“ (Národní muzeum 2010), a „Po stopě Karla Maye“ (Náprstkovo muzeum 2012). Přehled jeho hlavních výstav uvádíme v příloze tohoto medailonu.

Pokud bychom měli vystavit Maškovi počet jeho vědecké činnosti a přihlíželi přitom k úředním tabulkám pracovního zařazení v muzeu, byli bychom poněkud zmateni. Mašek od muzejního nástupu do současnosti byl: odborný asistent, samostatný referent, výzkumný a vývojový pracovník, samostatný výzkumný a vývojový pracovník, kurátor – vědecký pracovník, knihovník, výzkumný pracovník. V muzeu bylo a je stále obvyklé, že pracovní zařazení nepřiléhá cele ke skutečnému obsahu vykonávaných činností. Takže „pouhý“ knihovník či kurátor často běžně vedle své odborné práce podává i výkony vědecké a naopak výzkumný pracovník dělá současně i „černou“ práci odborného kurátora nebo knihovníka nebo archiváře. Na rozdíl od vědců akademiků. Ziskem z této náročné symbiózy je pro poctivého člověka „ráj“ poznání, neboť se v něm propojuje teorie a metodologie příslušného oboru s detailní a bohatou znalostí sbírkového materiálu.

Položkový bibliografický seznam Maškových publikací je úctyhodný a zosobňuje intelektuální cestu k zastavení času rozpadu povědomí o zámeckých knihovnách. Materiálově převažuje provenienční přístup k předmětu výzkumu a orientace na staré tisky ve fondech. Spolupracuje na soupisech prvotisků a tisků 16. století v zámeckých knihovnách, snaží se také zpracovávat jednotlivé zámecké knihovny a celkově se zdá, že tím vším směřuje k syntéze o dějinách zámeckých a hradních knihoven. Snad mu k tomu zbydou síly po dokončení aktuálního vědeckého projektu (přehled vědeckých projektů uvádíme opět v příloze). K úplnosti jeho zhodnocování poznání zámeckých fondů je nutno připomenout jeho kratší pedagogické účinkování na Ústavu pro informační a knihovnická studia FF UK počátkem 90. let a delší výuku na Vyšší odborné škole informačních studií.

Potřetí zastavil čas

Od roku 1954, kdy v Národním muzeu vzniklo oddělení zámeckých knihoven, prošel systém péče a ochrany zámeckých knihoven změnami. Vždy však stál na dvou institucionálních

sloupech: na Národním památkovém ústavu (v roce 1954 Státní památková správa) a Národním muzeu. Majetková správa téměř 350 knihovních celků čítajících zhruba 1 700 000 svazků se dělila mezi obě instituce. Dnes obhospodařují stále drtivou většinu fondů. Menší část je v majetku měst či krajů a soukromých osob (restituentů). Odborný knihovnický dohled nad všemi má oddělení zámeckých knihoven. To po mnoho let úzce spolupracuje s vynikajícími odborníky NPÚ, daří se získávat grantové peníze na výzkum. Ale konec idyly.

Z Lifkovy koncepce péče o tyto knihovny zbylo jako nosné pravidlo – držet a zpřístupňovat knihovny v objektech jejich geneze a původního umístění. Vlivem nevyhovujícího stavu objektů, někdy i celkové devastace, se ukázalo, že to není možné realizovat zcela, bezzbytku. Dále se památkáři snaží zpřístupňovat veřejnosti co nejvíce z interiérových míst zámků či hradů. A tak mnoho nevystavených knihoven, které patří majetkovou správou Národnímu muzeu, ale jsou depopované na těch objektech NPÚ, k nimž nemají přímý genetický vztah, vlastně na zámku překáží. Pro knihovnickou praxi z toho vyplývá jediné. Časté stěhování fondů, dříve z jednoho zámku na druhý, nyní do muzejních depozitářů v Terezíně, které se nebezpečně zaplňují. Tato stěhování nejsou dlouhodobě předvídatelná, leckdy záleží na představě příslušného kastelána. Mašek se svým oddělením je v celé knihovnické obci v republice jediný, kdo nemá jediný rok bez stěhování velkých objemů knih. On sám jich bez nadsázky přestěhoval statisíce. Aby pisatel těchto řádků poznal, jaké podmínky těchto stěhovacích akcí jsou, zúčastnil se vystěhování knih ze sklepa zámku Opočno. Fyzicky náročná dřina. Prach, pot, smrad. Někdy zima. Stěhovací firmu lze přitom použít jen při finále – když se nakládá do auta. Příprava a shromáždění knih do místa přístupného stěhovákům je na knihovnicích. Mašek je v těchto situacích zarputile, diktátorsky tvrdý. K sobě i k lidem z oddělení.

Ochrana knih před nepříznivými vlivy prostředí je jeden důvod přesunů. Druhým je horší zabezpečení prostor. Dnes se to vlivem investic do památkových objektů již zlepšuje, ale zvláště v 90. letech 20. století krádeže knih eskalovaly. Maška to přimělo orientovat se také na antikvárním trhu, naučil se znát komerční cenu knih a stal se soudním znalcem. Účastnil se pak vyšetřování mnoha trestních případů. Své mimořádné zkušenosti v této oblasti už mnohokrát popsal na přednáškách, besedách nebo v člancích. Není pochyb o tom, že by se díky svému vypravěčskému talentu a zásobě mikro-příběhů v žánru takových knihovnických soudniček po nějakou dobu i slušně uživil na placeném „tourné“ po českém venkovu. Jeho čapkovský styl jde totiž ruku v ruce s osobnostním maškovským sklonem podávat i vážné věci humorně a vtípně: „S úbytkem loupežníků šplhajících po okapech se začal množit jiný hanebný živočišný druh: loupežící badatel.“ (příkladově citát)

Maň se při popisu Maškovy osobnosti nabízí otázka: kde na to všechno bere čas a energii? Vždyť s prvním jarním oteplením se svým oddělením jako kočovník bez domova odjíždí na nekonečné revize knihoven po zámcích. Nepohodlnost tohoto druhu služebních cest mu nestačí a o dovolené se nejraději vydává do hor Balkánu, Ukrajiny či Kyrgyzstánu, přičemž se pravidelně fyzicky a v ošacení tak opotřebovává, že ho domorodci považují za svého. Kde bere čas i na psaní knih nevědeckých – od kuchařských receptů přes povídky k židovským vtípům? Náhradní matka současné vzdělanosti Wikipedie ho uvádí hlavně jako spisovatele!

Odpověď je v kontextu našeho současného, přehnaně byrokratizovaného státu, pobuřující. Mašek, muzejní knihovník, ignoruje papír! Papír jako symbol úřední správy, který v hmotné i elektronické podobě znásilňuje stále více odbornou a vědeckou činnost specialistů vzdělaných přece pro něco jiného, duchovně subtilnějšího a hlavně důležitějšího, než je stále detailnější vyplňování všech „náležitostí“ projektových žádostí (a vykazování naplánovaných výsledků), vyplňování statistik, s nimiž stejně neumí úřednický aparát smysluplně zacházet, připravování výběrových řízení k zakázkám, jejichž pravidlům rozumí jen ten, kdo pronikne účetně právnícké ptydepe a smíří se s faktem, že „NEN“ diskriminuje v mnoha případech pozitivní efekt komerční konkurence a vede k prodražení státních zakázek či snížení kvality „vysoutěžených“ služeb. Tento sebeobranný reflex Maškova organismu nejlépe demonstruje rozmarňný případ, kdy autorovi tohoto příspěvku poslal podklady k výroční zprávě knihovny ve verších. Je to nespravedlivé vůči těm, kteří přebujelou administrativu musejí zvládat i za něj.

Protože jsme ohebnější, připravenější přizpůsobovat se diktátu hloupých pravidel postavených na principu preventivní nedůvěry k počestnosti a svéprávnosti společenských elit, k nimž patří ještě před enklávou muzejníků a knihovníků třeba učitelé, lékaři nebo policisté.

Ano, to je třetí Maškovo zastavení času – v oblasti stylu a organizace práce. V okamžiku, kdy mu politici a jejich úředníci začali svými zákony a prováděcími předpisy zaplavit pracovní prostor nad jím zvládnutelnou míru, neokázale, leč důrazně se vzepřel. Ať se nám to líbí, nebo ne, musíme, byť se skřípěním zubů, Petra Maška chránit. Profesní a hodnotový přínos jeho svobody je vyšší než naše znechucenost a frustrace z vad přeorganizovaného systému, v němž žijeme a pracujeme. Nefňukujeme.

Mgr. Martin Sekera, Ph.D. (ředitel KNM)

Prameny a zdroje použité při psaní medailonu PhDr. Petra Maška:

MAŠEK, Petr: *Projev nad rakví PhDr. Petra Maška.* (Rukopis: na podnět Martina Sekery v rámci soukromého komunikačního milieu, v němž má významnou roli humor, lest a mystifikace, sepsal Petr Mašek v lednu 2019.)

Složka zaměstnaneckých dokumentů PhDr. Petra Maška. Osobní oddělení Národního muzea.

Wikipedie. Heslo Petr Mašek. [Cit. 13. 2. 2019].

Dostupné z:

[https://cs.wikipedia.org/wiki/Petr_Ma%C5%A1ek_\(spisovatel\)](https://cs.wikipedia.org/wiki/Petr_Ma%C5%A1ek_(spisovatel))

MAŠEK, Petr: Zločinci mezi regály. *Muzeum: Muzejní a vlastivědná práce* 46, 2008, č. 2, s. 39–44. [Citováno: 13. 2. 2019]. Dostupné z:

http://www.emuseum.cz/admin/files/muzeum_2_2008_fi-nale.pdf

Chronologie Demokratická revoluce 1989. Ústav soudobých dějin AV ČR. [Cit. 11. 2. 2019]. Dostupné z:

<http://www.89.usd.cas.cz/1989.html>

Přepisy školních kronik Základní školy Hostivař. [Cit. 11. 2. 2019]. Dostupné z:

<http://www.zshostivar.cz/kronika.htm>

Přehled Českého statistického úřadu Vývoj mezd 1993–2003. [Cit. 11. 2. 2019]. Dostupné z: <https://www.czso.cz/documents/10180/20562725/3111rr01t.pdf/f1bbd31b-aba8-4897-aae1-1b89a260ba91?version=1.0>

Přehled hlavních výstav PhDr. Petra Maška:

Libri prohibiti. Muzeum knihy ve Žďáře nad Sázavou 1991 (opakovaná realizace v Historické budově NM 1993).

Libri castellani. Schlossbibliotheken Westböhmens. SRN, Böblingen, Bauernkriegsmuseum, 1992.

Libri sapientiae, libri vitae. Schätze der Bibliothek der Benediktiner Reichsabtei Ochsenhausen „Von nützlichen und erbaulichen Schriften“, Ochsenhausen 1993.

Die Fürstenberger. 800 Jahre Herrschaft und Kultur in Mitteleuropa. Rakousko, Weitra 1994 (spolupráce).

Regnum Alchymiae. SRN, Bad Urach 1995 (spolupráce).

Ohlas VŘSR v zámeckých knihovnách. Národní muzeum 1995.

Die Fürsten zu Hohenlohe in Böhmen. Handschriften und Frühdrucke 1516–1916. SRN, Bad Schönthal 1996.

Magia naturalis. SRN, Böblingen, 2000 (spolupráce).

Menschen unterwegs. SRN, Böblingen, 2001 (spolupráce).

S mapou i puškou. Muzeum knihy ve Žďáře nad Sázavou 2001 (spolupráce).

Roads to understanding. USA, Cedar Rapids 2001.

Im böhmischen Zauberkreise – Goethes Reisen in die böhmischen Bäder. SRN, Bad Sulza, 2002 (spolupráce).

Zámecké, hradní a palácové knihovny v Čechách, na Moravě a ve Slezsku. Muzeum knihy Žďáře nad Sázavou 2004 (spolupráce).

Staré pověsti české. Národní muzeum, 2010–2011 (opakovaná realizace Žďár nad Sázavou, Ústí nad Labem).

Po stopě Karla Maye. Náprstkovo muzeum, 2012–2013 (opakovaná realizace Ústí nad Labem).

Přehled výzkumných projektů PhDr. Petra Maška:

Knihovna arcivévody Ferdinanda II. Tyrolského (2005–2008). Grantová agentura Akademie věd ČR, id. č. 1QS800330501 (spolupráce).

Soupis tisků 16. století v zámeckých knihovnách ČR (2012–2015). NAKI MK ČR – DF12P01OVVO24 (ve spolupráci s NPÚ a NK ČR).

PROVENIO: Metodika výzkumu knižních proveniencí (2012–2015). NAKI MK ČR – DF12P01OVV023 (další řešitel).

Virtuální rekonstrukce rozptýlených provenienčně bohemickálních knižních celků v tuzemských i zahraničních knihovnách (2018–2022). NAKI II. MK ČR – DG18P02OVV009 (další řešitel).